
Horváth Elemér

SZEMÉLYAZONOSSÁGI

türelmem hindu tehéné
se dicsőség se hatalom
s egy gyerek áll a kezdet kezdetén
aki örökre egyidős velem

kezdetben volt a forradalom

BÚCSÚ A PIROS MÓKUSTÓL

elébe tett sót kenyeret
és összekulcsolt két kezén
nyugtatta állát szótlánul
nézte nézte az idegent
aki egyszer ismerte őt
hideg csillagok néznek így
téli éjben és leopardinál
amikor már fáradt a szív
s mindenre nagyon késő van
hihetetlen hogy valaha
fiatal volt és szeretett
és végzetesen gyönyörű
hogy másképp többé nem lehet

MÉRFÖLDKŐ

most már csupán magadnak mondhatod
menjél tovább
a társak meghaltak vagy hazaértek valahol
tegezheted magányodat
lehetsz elégikus fatalista panaszkodó
vagy kiégetten sztoikus

fölmérheted ami mögötted van
ami előtted van nem tudható
mindegy nem lesz az bizonyos
ne keress feltétlenül kedvező akusztikát
s kerül a tükröket
a világ nélküled is elképesztő labirint
nyitott a végtelen felé
add hozzá magadat ahogyan eddig is
s menjél tovább

Mándy Iván

A PUHAKALAPOS VISSZANÉZ

Fiókokat húzogatót a konyhában. A villák, kések, kanalak, kiskanalak ingerülten zörögtek. Hiszen még álmukból verték fel őket. A zörgés egyre vadabb. Átugrottak egymás rekeszébe, de olyan dühödten. Mit akar tőlünk ez a nő ezen a kora reggeli órán? Ő pedig majdnem rájuk kiáltott. Hol vannak már a kora reggeli órák? Gyerünk az asztalra! Rázta, rázta a fiókokat. Hirtelen elfáradt. Olyan mélységes fáradtság fogta el. Leült egy hokedlire. A fiókok úgy maradtak félig kihúzva. A kések lassan elcsön-desedtek. A villák és a kanalak összekeveredtek. A villák közül kibújt egy vékony pengéjű kis kés. Egy pillanatra úgy tűnt, sikerül meglógnia. De aztán megint csak elke-veredett abban a felbolydult tömegben.

Az arc lassan fölējuk hajolt. Lehet, hogy közējuk akarja vetni magát. A kések életét éli. Belevág egy kissé zsiros húsba. Olykor majd valaki kiveszi. Elmosogatja. Lehet, hogy napokig nem kerül elő. Vagy talán soha többé.

Egy borús hang a fiókok rángatásában. *Esküszöm, hogy itt volt még egy kés... egy olyan meglehetősen életlen...*

A nő terítőt dobott a reggelizőasztalra. Valahogy mintha önmagát hajította volna oda.

Teázott. Belehajolt a tea gőzébe.

Fölnézett.

Megrándult az arca.

Az a csésze vele szemben! Az a másik csésze. De hiszen ez már felesleges. Akárcsak a kistányér a vajás pirítóssal.

Valaki elsurrant mellette, szinte észrevétlenül. Nem is lehetett meghallani. Inkább csak úgy megérezte.

Egy kék ruhás lány az asztal mellett. Egy olyan *elhajított* lány. Bandi elhajította és ottfelejtette. Vagy egyszerűen nem is akart elmenni. Hirtelen mégis elunta magát. Várni valakire, aki már nincs?

– Kezit csókolom.